

съ води кристални, бистри, чисти, —
и въ раната зора —
изглеждатъ синкаво златисти.

По тебъ тъмнѣятъ гжсти лесове
отъ букъ, елха и боръ,
и милвани съ попжтни вѣтрове,
като море шумятъ неспирно;
въ безбрѣжния просторъ
цигулки, сякашъ, вѣчно свирятъ.

Въ недрата ти се крие манастиръ,
прославенъ и голѣмъ:
гнѣздо за отдихъ, за покой и миръ,
и за молитви, за утеха,
отдето съ вѣра, пламъ,
се връща всѣки въ своята стрѣха.

О Рила, — пълни съ дивна красота
сж твойтѣ висоти!
И пролѣтъ, лѣте, зиме, въ есенъта, —
туристи въ себе си привличашъ!
Съкровище си ти,
България съсъ прелестъ кичишъ!

Ненчо Савовъ

ПТИЧА ПЪСЕНЬ

Малко птиче	съсъ ралата	я станете
медониче	по нивята!	омѣсете
викомъ вика	Хей, дечица,	топли пити
чурулика:	подранете,	въ ношовитѣ!
— Чуйте, хора,	та идете	Всички, всички,
грѣй на двора	и учете	като птички
слънце златно	въвъ школото	се трудете
благодатно.	край селото!	зиме-лѣте,
Хай станете,	Вий, девойки,	че трудъ трѣба
излѣзнете	пѣснопойки,	зарадъ хлѣба.

Атанасъ Душковъ